

VĚSTNÍK

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK XXXIV

VÍDEŇ, PROSINEC 1987

ČÍSLO : 12.

ADVENT: VSTUP DO NOVÉHO ROKU

Karel Václav Rais : RORÁTY

Je advent tichý, plno mlhy všude,
jen stezky září sněhem ovátý
a z rána okna po vesnici chudé,
kde na vábné se strojí roráty.

Vždy nejvíc děti. Šály, pleny váží
a uši skryté v čapce beraní;
již podkůvkami dupou na zápraží
a do kostela klušou na strání.

Chrám zaleskl se v prostomilé kráse,
je všecek stopen v jasné záplavě,
a píseň touhy v klenbách rozléhá se,
z úst dětí zvučí vroucně, jásavě.

Těm dětem z dědin oči planou z řasy,
jak se rtů zní jim píseň naděje,
že přijde Pán a zemí svoji spasí,
že brzy již se na lid usměje.

Jen věřte silně, připravujte stezky,
a přesvědčení buďte hluboce,
že přijde spása v drahý luh náš český,
že po adventě budou vánoce.

.....
"Ejhle, Hospodin přijde"
.....

Nový liturgický rok Církve začíná a d v e n t e m, který je dobou duchovní přípravy na vánoce. Připomíná se jím čas, kdy lidstvo, zejména izraelský národ, čekalo na slíbeného Vykupitele. Proroci o něm mluvili i psali, a předpovídali podrobnosti jeho příchodu a činnosti, ba i smrti.

Náš advent má být odpovědí na výzvu Jana Křtitele, který připravoval lidstvo na příchod Mesiáše: "Připravte cestu Páně, urovnejte mu stezky."

Nadarmo bychom slavili vánoce - narození Mesiáše -, kdybychom Ho nepřijali do svého každodenního života vírou a do své duše ve svatém přijímání. Na to je třeba se připravit. Máme k tomu 4 adventní týdny.

V těch dnech máme se vážně zpytovat, jak vypadal náš duchovní i zevnější život během uplynulého liturgického roku, a jak asi by měl vypadat v roce příštím, který začal adventem.

Bez opravdového předsevzetí a bez konkrétního plánu sotva co se změní k dobrému v našem životě. Je třeba porovnat to, co od nás žádá Bůh, naše víra, náš životní úkol, s tím, co ve skutečnosti konáme. Žijeme křesťanský? Jsme živými ratolestmi? Jsme praktickými katolíky? Patříme mezi uvědomělé a inteligentní v náboženském ohledu nebo jen mezi ignoranty? Známou svou vírou natolkní, abychom kladně mohli odpovídat na otázky nebo útoky nevěřících, abychom byli na svou víru hrdí, aby nám přinášela posilu, duchovní obohacení a inspirační pohnutky pro každodenní život?

Abychom k tomu dospěli, není třeba vzpomínat ani na roráty, které jsou neznámé ve světě / až na okolní země / mimo naši vlast. Ani u nás mladší generace už ani nevědí, co jsou roráty.

"Roráty" se nazývala časná každodenní mše sv., sloužená po celý advent ke cti Panny Marie, která osobitým způsobem "čekala" na narození Páně. Tak se nazývají i písně zpívané při rorátní mši. Chodit na roráty bylo jistě v adventě požadovaným pokáním, ale poskytovalo mnoho ryzí radosti.

"Štědrý večer", "Vánoce", - jak kouzelně znějí tato slova a jak hluboce se dotýkají strun našeho srdce a našich vzpomínek!

U dětí budí vzpomínky na štědrý večer, na vánoční strom, dárky, vánočku, zář světél, prskavek, jesličky, melodie koled, sněhové vločky, chození na půlnoční...

To však mám na mysli ty "velké děti", tak kolem padesátky a víc, které si uchovaly oči otevřené pro

JOSEF LADA : NA RORÁTY

Projevila se
Boží добрota,
přinášející spásu
všem lidem.

2 všechno krásné a vznešené, a vnímavé srdce pro všechno dobré.

Takovými "velkými dětmi" mají vlastně zůstat všichni křesťané a věřící, neboť "Nebudete-li jako malíčtí, nevejdete do království nebeského". /Mt. 18, 1./ "Velebím Tě, Otče, Pane nebe i země, že tyto věci skryl před moudrými a opatrnými, a že je zjevil malíčkým" /Mt. 11, 25./

Věřícímu srdci se o vánocích otevírá úžasná perspektiva Boží lásky a štědrosti, když se snaží domyslet a pochopit andělskou zvěst pastýřům: "Hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechnen lid: Dnes se vám narodil v městě Davidově Spasitel, to jest Kristus Pán. A toto bude vám znamením: Naleznete děťátko ovinuté plenkami a položené v jeslích".

Když my tedy o vánocích - a ty pro věřícího a duchovně živého křesťana trvají po celý rok - jdeme hledat svého Spasitele, najdeme ho v podobě ještě prostější a poníženější: leží ve svatostánku ovinutý plenkami svátostných způsobů chleba a vína a uložen v jeslích ciboria, které je jen pozlacené nebo postříbřené /i to se dnes zanedbává/, ale ani ryzí zlato a stříbro nemá přitažlivost pro lásku Boží, která je zaměřena k našemu srdci, a jen naše vroucí odpověď je cílem Božího vtělení a ponížení. "Zrodil se nám, vykoupit nás, všechnen hříšný lid, - učením svým osvětit nás, dát nám v nebi byt; proto máme toužiti - jeho vůli plniti, jemu sloužit".

DOBA VÁNOČNÍ MILÁ UŽ SE ZAS K NÁM SKLÁNÍ,
LÁSKA BOŽÍ SPLNILA ZBOŽNÝCH DUŠÍ PŘÁNÍ:
Z PANNY SE NARODIL TEN, JENŽ SVĚTY STVOŘIL,
V JESLÍCH ODPOČÍVÁ.

Blíží se doba, kdy v kostelech a v rodinách budeme oslavovat lidské narození Toho, který s Otcem a Duchem Svatým žije a kraluje na věky.

Židovský národ po tisíciletí očekával slíbeného Mesiáše, o němž proroci nastrojili, že bude mít božskou moc - "Bůh sám přijde a spasí vás", ale v době, kdy Mesiáš skutečně přišel, očekávali většinou světského vladaře, který by je vysvobodil z římského poddanství.

Jaká to překvapivá a neuvěřitelná zvěst, že Syn Boží se stal člověkem, aby nás vykoupil: umožnil dosáhnout věčného cíle v nebi, pro který jsme byli stvořeni.

Těžko bychom mohli přijmout za pravdu tuto novinu, kdyby ji netlumobil jasné andělské zvěstování a kdyby ji nepotvrzovaly jak slova a život Ježíše Krista, tak učení a dějiny Jím založené Církve. Přesto nás toto tajemství právem udivuje a ohromuje. Má nás však ještě víc plnit vděčností a láskou.

Skutečnost Vtělení Božího Syna převyšuje a překonává všechna naše očekávání a představy, všechna přání a fantastické spekulace, všechny pohádky a báje. My však žijeme v době, kdy lidská srdce jsou sice vlivem hmotářského smýšlení a sobeckého egoismu málo nakloněna přijímat víru, založenou na zjevení Božím, ale na druhé straně nám Bůh poskytuje pomoc prostřednictvím vědy, která neustále odkrývá působení Boží moci v hmotném světě. Výsledkem je, že svým rozumem stále víc poznáváme, jak i v hmotném světě - čím více jej poznáváme - objevujeme tajemství a záhady, na které náš rozum nestačí. Čím víc, na příklad, vědci zkoumají složení hmoty, tím víc se podstata hmoty jeví záhadnější a tajemnější.

My obvykle bez váhání a námitek přijímáme vědecké poznatky a domněnky, protože většinou mekladou a nevyžadují žádné závazky nebo postoj pro naše svědomí, ale měli bychom z nich aspoň usoudit to, že musíme nutně - pro limitaci našeho rozumu /nechci použít slova "omezenost", i když v mnohých případech je na místě/- se setkávat s nevyzpytatelnými záhadami ve světě duchovém a duševním, když stále hlubší poznávání hmotného světa nás vede do neproniknutelných tajemství.

Slova Písma, že "tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby nikdo, jenž v něho věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný" budou nás i v této adventní a vánoční době plnit úžasem nad nepochopitelnými projevy Boží lásky k lidem, ale měli bychom tohoto obdivu použít k oživení naší víry, k prohloubení naší naděje a k umocnění naší lásky k Bohu. To znamená, že vděčnost za vtělení Božího Syna, za Jeho narození, má nás vést k tomu, že budeme opravdovějšími a horlivějšími křesťany: vyznavači Kristova učení.

Prožijeme tyto adventní a vánoční doby jako by měly být pro nás ty poslední, jako by to měla být příprava na Jeho poslední příchod na tento svět nebo na náš vstup před soudnou stolicí Boží. Ne s bázní a strachem, nýbrž s radostným očekáváním, s důslednou horlivostí, s vděčností a láskou. Oplatit Boží lásku můžeme jenom opravdovou snahou plnit Jeho přikázání: "Milovat budeš Boha nade všechno a bližního jako sebe samého".

-///-

Jarka Ha-Olišinský:

K novému roku.

Jaký byl rok starý - všichni dobře známe,
kolik sis přines', kolik úsměvů,
komu křížek nový, komu úlevu -
na to vše již jen teď vzpomínáme.
Budiž pochváleno za ně jméno Páně!

A hned místo něho nový v bujně síle,
mocnou paží chápá žezlo světovládne
a jen k předu pílí, aby dospěl cíle,
nedbaje, kdo vládě jeho v oběť padne.
Jaký bude, jen se domníváme,
zda-li radost blahá vstříc nám bleskotá --
nebo tvrdá na nás čeká tíhota,
o tom slabé tušení jen máme.

Budiž pochváleno za vše jméno Páně!
Nuže, roku nový, vítej všemu světu,
krádež po všem kraji, jak anděl boží,
kde zamávne tvá perut' v jarém letu,
ať se blaho, mír a spokojenost množí.

V tebe všichni blahou naděj máme,
že nám smutným radost, štěstí donášiš;
pakli ale opět strasti přinášíš,
s ruky Boží též je přijímáme.
Budiž pochváleno za vše jméno Páně!

-///-

POHÁDKA PRO JEŽÍŠKA

Všechny kraje už na zemi prochodila,
všechny děti, malé i velké, už potěšila,
i Ježíška se jí zachytělo potěšit.

Proto si oblékla ty nejkrásnější, by sváteční sat
obula si střevíčky z nejbělejšího hedvábí,
korunkou z hvězd si ověnila hlavu,
tak přišla k jesličkám do černého chléva.

Vítám tě, pohádko! Pověz mi, pověz,
jaká je ta země, co po ní mám chodit?

Ta země je krásná jak holubička s červeným
proučkem na krku.

Když zatřepe křídly, štěstí se sype na všechny li
Hory, ty jsou tam z chleba, v řekách teče jen vln
vzduch tam chutná jak čerstvě nadojené mléko,
krajinu jsou tam jak včeliny plné pláství a med
Smutek pozná ta země, nezná, co je to hoře,
klep ani pomluva se tam nezrodily.

Není tam zlodějí, zlého člověka tam nepotkáš
vůbec,

co je to žalář, o tom tam neslyšel nikdo.

Tyran tam nesedl na trůn, bídu tam nepoznal
nikdo,

nenávisť tam do ruky nevzala kyj,
nikdy tam nedošly závisť a pomsta,
přítel tam přítele nezradil nikdy.

Od Kainových časů nikdo tam nezabil bratra,
válka na ni nešla svou železnou nohou.
To je to místo, kde láska padá do náručí lásky
Jak holubička s červeným proučkem na krku
je krásná ta země.

Pohádka milá, jak jsi mě potěšila.

Tu holubičku bych chtěl mít.

Kéž bych už po zemi chodil

a ona tu se mnou na věky žila!

František Lazecký

Vánoční oslava Českého srdce
odb. XVII koná se v neděli 13
prosín. 1987 v Rosensteing.39
Začátek v 14.30

NARODIL SE KRISTUS PÁN

1. Narodil se Kristus Pán, veselme se,
Z růže kvítek vykvet nám, radujme se.
Z života čistého, z rodu královského,
nám, nám narodil se.
2. Jenž prorokován jest, veselme se,
Ten na svět poslán jest, radujme se.
Z života čistého, z rodu královského,
nám, nám narodil se.
3. Človčenství naše, veselme se,
ráčil vzítí na se, radujme se.
Z života čistého, z rodu královského,
nám, nám narodil se.
4. Golíáš obloupen, veselme se,
Člověk jest vykoupěn, radujme se.
Z života čistého, z rodu královského,
nám, nám narodil se.

ZDAŘ BŮH!

Milostiplné svátky vánoční
a
požehnání Boží v novém roce
přeje
všemu členstvu a přátelům

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV

RADOSTNÉ A MILOSTIPLNÉ VÁNOČNÍ SVÁTKY
A POŽEHNANÝ NOVÝ ROK
PŘEJE A VYPROŠUJE VŠEM.

MILOSTIPLNÉ VÁNOCE

a

ŠŤASTNÝ ROK 1988

Vám přejí

Čs. lidové sdružení
a
Věstník

Jednota sv. Metoděje
a
Vaše duchovní správa

Orel Vídeň

Jednoty II., X., XV.

RECEPT NA ŠTĚSTÍ

Důkazem, že nejsme dokonalí, je naše touha po štěstí. Prostředky mohou být různé, ale cíl je jediný - vlastní štěstí. V čem je hledat? Jsme šťastní, dosáhne-li toho, po čem toužíme.. A jsme nešťastní, nemáme-li úspěch. Každé lidské jednání končí štěstím a spokojeností, nebo smutkem a bolestí.

Je štěstí v BOHATSTVÍ? - Herodot praví, že díky bohatství se může oddat člověk svým vášním, tomu, co ho těší. Jsou tedy peníze prostředkem k cíli. Velké bohatství vzbuzuje žádostivost po ještě větším majetku. I když má člověk vlasů plnou hlavu, bolí to, i když se jediný vytrhne. Duch žádostivosti zatvrzuje srdce. Proto Pán varuje: "Spíše projde velbloud uchem jehly než boháč do nebeského království." Čím je boháč majetnější - tím je chudší, stále mu něco chybí. Avšak ti lidé, kteří složili slib chudoby, jsou stále spokojeni. Když nám bohatství patřilo, mohli bychom si je vzít na onen svět. Po smrti si však bereme sebou jen dobré skutky - nic víc.

Je snad štěstí ve SLÁVĚ, VÁŽNOSTI, POPULARITĚ? Ty závisí na druhých, štěstí však musí být v tom, co nám nikdo nemůže vzít, jinak máme o ně strach. Lidé hledají ne čest ze ctnosti - ale popularitu. Ta je jako vítr. Dokud vane, dá se využít. Jako múč, který se kutálí. Jakmile ustane, začne se do něho kopat. Velikost doby se měří tím, jací jsou její hrdinové. Pro mladé je nejnebezpečnější úcta k falešným hrdinům. Příští století poznají z kvalit těch, které naše doba uctívala, jak jsme byli barbarští. Hitler, Stalin, Mussolini a řada menších bůžků. Svět o nás mluví obvykle příliš špatně nebo příliš dobře - tedy nepravdivě. Jeden slavný muž řekl: "Jak levně se dostane člověk k dobré pověsti! Plať dlouze, netrap kočku, zdrav na ulici, neruš v kostele - a jsi dobrý člověk. Kdyby o mě druzí věděli to, co o sobě vím já, vyhýbali by se mi jako moru." Sv. Filip z Neri při pohledu na popravu zvolal: "Nebýt milosti Boží, jsem dnes na popravišti já."

Popularita vybuchne jako raketa a padne dolů jako kámen. Stačí senzační článek v novinách, trochu potlesku v divadle - všichni se přidají, ale stejně rychle přestanou. Kdo je opravdu šťastný, nestará se o to, co si o něm druhý myslí. Záleží totiž na tom, co si o nás myslí Bůh. Po smrti oprýská pozlátko popularity a zůstane jen to, co je kvalitní. Mnozí svatí byli za života skoro neznámí, čím víc plynula léta, tím se stávali slavnějšími. Sláva Kristova se objevila po jeho ukřížování. Neznámý žid, o kterém se za jeho života oficiálně nic nevědělo - a dnes? Žijí a žili podle Něho a z Něho milióny! Z božských úst slyšíme nejostřejší slova proti těm, kdo hledají popularitu: "Dělají vše, aby je lidé viděli. Dělají si široké modlicí řemeny a velké štrápce. Milují první místa na hostinách a přední místa v synagogách a rádi se dají na tržištích zdravit lidmi."

ŠTĚSTÍ SPOČÍVÁ V CÍLI ŽIVOTA, KTERÝ NÁS DOKONALE OVLÁDÁ A V PŘEKONÁVÁNÍ SOBECTVÍ. Životní cíl musí uspokojit touhu člověka po životě, pravdě a lásce. Po věčném životě-nesmrtelnosti po celé pravdě-ne filozofování či abstraktní formě-ale po pravdě osobní. "Já jsem pravda," řekl Pán. Vše najde uspokojení v lásce bez nenávisti a přesycení. To jest - v BOHU. Naše JÁ stojí v cestě k správnému cíli. V pekle jsou JÁ, která se uzavírala vůči druhým a bezohledně prosazovala své zájmy. Peklo se skládá z dokonale sobeckých JÁ. Kdo musí žít se sobci, zná už předchůť pekla.

Ani člověk, ani Bůh nemůže do nás vstoupit, dokud nevyvěsíme tabulku: "VSTUP DOVOLEN." Teprve když vyprázdníme skleněnou trubici, mohou jí procházet paprsky X, prosycující tělo a mozek, i když je nevidíme. Dokud v nás zůstává sobecké JÁ, máme pocit rozervanosti. Po něvadž je těžké, osvobodit se od pýchy, smilstva, závislosti, hněvu, lakomství, žádostivosti a lenosti, kráčíme ke štěstí velmi zvolna. Kousek po kousku se posunujeme skrze bránu štěstí. Někdy dosáhneme na okamžik pocitu dokonalého štěstí, pak zase přijdou boje, tmy, které se zarávají do masa a odrážejí nás, abychom pokračovali. Kolik lidí nastoupilo s nadšením cestu za Pánem a zastavili se v zvykovém měšťáctví, odpadli, odvrátili se, dali se odlákat. Pán řekl a to platí dodnes: "Vezmi na sebe svůj kříž a následuj mě!" Boj se sebou - to je cesta ke štěstí. Je těžké zkrotit v sobě divokou bestii. Ale dosáhne-li toho, získáme radost a mír, které sobec nepochopí. Čím víc je můč našeho sobectví proděravěn, tím mocněji proudí do něj Boží milost, světlo a láska. Lidé se diví, odkud bereme sílu a trpělivost v utrpení a těžkostech. Nenají tušení, že nejsme cisternami, které se samy plní a pak vysychají, ale nádržemi, do nichž se vlévají prameny z nebe. Není-li šťasten ten, kdo chce být šťasten, tedy proto, že hledá štěstí na nepravém místě a zdarma. Je to divné, ale pravdivé: ŠTĚSTÍ ZČÍNÁ TEHDY, KDY UMÍRÁ NAŠE SOBECKÉ JÁ. Podle F. Sheena

TAK - NEBO TAK ?

Při odvažování dětí:

1. STANOVTE SI BLÍZKÝ A VZDÁLENÝ

CÍL. Začněte např. s půl kg.

2. ZAPISUJTE SI DENNĚ CO JÍTE A PIJETE. Sladkosti, mimochodem jídlo-moc toho láká!

3. PŘELSTÍTE HLAD, BUDETE-LI

JÍST PĚTKRÁT DENNĚ. Ale vždy jen málo. Zaženete pocit hladu.

4. PŘI JIDLE NIC JINÉHO NEDELEJTE. Nehledět na televizi, nečíst.

5. VŠECHNY POŽIVATINY UKLIDTE

TAK, ABY TO DALO MÁMAHU JE RŮZ-

BALIT. Zbytky vyhoďte, sýr a j. dobře zabalte.

6. JDETE JEN SYTÍ NAKUPOVAT. Jinak budete mít pokušení, posedět si při dortíku. A nakupíte méně!

7. KAŽDÝ TÝDEN SI NĚCO ODŘEKNĚTE. Čokoládu? Salát? Cukroví? Mléko do kávy? Těstoviny? Marmeládu?

8. OČI JEDÍ S NÁMI. Proto si nedělejte při jídle velké pohodlí. Abyste nedostali chuť jen při pohledu na stůl plný jídla!

9. KAŽDÉ SOUSTO ROZKOUSEJTE NEJMÉNĚ 10 x. Jezte pomalu, po každém soustu odložte příbor.

10. PIJTE PŘI JIDLE HODNĚ VODY. SKLENICE PŘED JIDLEM VÁM NAPLNÍ ŽALUDEK.

11. PŘI JIDLE UDĚLEJTE PŘESTÁVKU a zeptejte se

sami sebe, máte-li vůbec jíst dál.

12. JÍTE-LI NĚCO VEČER, TEDY V KUCHYNI - ne před televizorem nebo v posteli. A něco s málo kalorií

mi např. kousek okurky.

13. UMÍŇTE SI PEVNĚ: AŽ POTUD A DÁL ANI SOUSTO!

Ustanovte si pevnou hodinu, po níž už nejíte.

14. MÁTE-LI CHUŤ K JIDLU, NAHRAŇTE HLAD NĚCÍM JINÝM - např. četbou knímk, hudbou, vycházkou.

15. PŘEDSTAVUJTE SI SVOU STÍHLOST. Lépe se vám

buďe myslet. Budete se víc líbit.

JAK PAVEL KE SVÉ ŽENĚ PŘIŠEL

5

Pavel se přihlásil v cestovní kanceláři na zájezd do Vídně. Peníze že zaplatí vedoucím výpravy před odjezdem.

Přesně v určený den a hodinu stál Pavel - vnitřně i vně připraven - na místě, odkud autobus startoval. Ale ukázalo se, že Pavel odejet nemůže. Proč? Inu, vedoucí neměl jeho cestovní papíry, jeho přihlášku - prostě nic. Jakoby neexistoval. Autobus byl do posledního místečka obsazený, lidé se bavili a těšili - ale Pavel se pochopitelně rozzuřil! Který lotr mu překazil zájezd, na který se tak dlouho těšil! Ten ať se těší!

Autobus odejel bez něho a Pavel se rozlíčeně rozběhl k cestovní kanceláři. Ohlásil se u vedoucího a v jeho kanceláři spustil! Vedoucí - zřejmě dobrý psycholog - ho asi deset minut poslouchal a když Pavlovi došel dech i slova, zazvonil na slečnu, která přijímala přihlášky na zájezdy. Ukázalo se, že slečna sice přihlášku přijala, ale někam založila - a tím pokazila Pavlovi dovolenou! Pavel nevnímal vyděšený obličejíček, ani úzkostlivé oči, ani spoustu narudlých vlasů a hezkých, rozpačité přešlapujících nohou - neviděl nic, jen konec autobusu, mizící v aleji rozkvetlých lip - směr Vídeň!

Konečně se podařilo vedoucím kanceláře Pavla uklidnit. Celou věc pečlivě vyšetřil a vinník bude potrestán. Pavel vyrazil polo spokojeně, napůl otráveně z kanceláře. Toulal se chvíli městem, podíval se na napínavý fotbalový zápas, koupil si zmrzlinu, vybral si v obchodním domě dvě nové košile, zašel na večeři do nejlepšího podniku města - však ušetřil za zájezd, mohl si to dovolit - a na celou věc zapomněl. Spokojeně se vracel domů. Sotva odložil v přední klobouk, ozvalo se nesmělé cinknutí zvonku. Za dveřmi stála smutná postavička s rudými vlasy. Pod očima kruhy, v ruce rozpačité mačkala slzami prosáklý kapesníček.

Pozval ji dovnitř. "Je to strašně nepříjemné... pane.. pane.. a tak strašně. Vedoucí se moc zlobil... moc. Prý budete všude vypravovat, jak jsme vám pokazili výlet a ztratíme zákazníky.. Myslím, že mě vyhodí. Určitě! Zítra dostanu výpověď. Je to hrozné... a mně se tam tak líbilo!" "Co mohu dělat já?" zeptal se udivený Pavel.

"Mohli byste... třeba říci našemu vedoucím.. že o tom nikde nebudete mluvit, že se nezlobíte. Choďte, abych ztratila místo? Jste tak krutý? Ne!" Tak krutý ovšem Pavel nebyl a být nechtěl. Ve skutečnosti byl mírný jako beránek, tak mírný, že dosud ani dívku nenašel. Jeho zuření trvalo vždycky chvíli - a pak už nic nevěděl.

Dívka se rozplakala. Najednou si Pavel všimnul, že má vlasy jako jeho nebožka maminka. A oči, zalité slzami, úplně zelené - jako horské jezero, kde byl loni na dovolené.

"Slečno, neplačte. Zajdu zítra za vedoucím - hned jak otevřete kancelář, v devět, že? A řeknu mu, že nikde nic nepovím.. řeknu mu všechno, co si přejete. Jen neplačte! Spolehněte se na mne. A kdyby vás přesto ten krutý vyhodil.. tak.. tak.. tak se s vámi ožením!" vyhrknul odvažně. Dívka na něho zírala s otevřenými ústy. Zelená jezírka přestala slzet. Najednou ho děvče objalo a přitisklo k sobě.

Tak skončil zámutek dvou mladých lidí a změnil se láska. Místo po Vídně chodil Pavel s dívkou večer kvetoucí alejí nebo lesem nebo ji pozval do přepychové restaurace s mosaznými klikami a plyšovými křesly na oběd. "Bylo to odvažné!" divili se přátelé, když jim vypravoval tento příběh. "Vůbec ne!" prohlásil Pavel, "v jejich očích jsem viděl jasně její duši!"

"A já", odpovídá na stejnou námitku jeho žena, "jsem viděla jeho duši v jeho odvažné velkomyslnosti. Jinému muži bych kolem krku určitě nepadla!"

A.B.

17. POUŤ DO ELLWANGEN

Několik set katolíků bralo na 17-té krajské pouti v Ellwangenu účast. Na počest sv. Metoděje se konala pouť v Ellwangské basilice, mezi té slavné mši svaté biskup Dr. Jaroslav Škarvada udělil svátost biřmování, něco přes 20 mladým. Po mši svaté se sešli krajané u pamětní desky sv. Metoda, by se pomodlili za vlast a zaspívali naše hymny. Ve slavném průvodu byla zahájena praporem Orla, katolická mládež, potom v krásných národních krojích a sv. Lazara, kde kněží s biskupem Škarvadou následovali a potom lid. Ve městské dvoraně byla veselice a odpoledne potom na ukončení bylo slavné požehnání na Schöenbergu. Pouť se velice dobře vydařila jak každý rok. Není možná všechno napsat jak taková pouť bere svůj průběh, nejlépe se zúčastnit takové pouťe, potom je vidět tu překrásnou krásu. I německé noviny velice pochvalně napsali články.

Špalír krojovaných na schodech před oltářem

Biřmování

Kněží v průvodu k pamětní desce sv. Metoděje

...ominujícím problémem české a slovenské menšiny v Rakousku je stále rychleji pokračující asimilace. Vedle všech národních skupin týkajících se důvodů asimilace, jako je těžší přístup k hospodářským a kulturním pramenům, vyšší hodnocení národní identity většiny obyvatelstva, ovládání masových sdělovacích prostředků, smíšená manželství se všemi následky, hraje diskriminace u české a slovenské menšiny zcela důležitou úlohu.

Tato národnostní skupina, jejíž existenci můžeme sledovat až do středověku, sídlila ode dávna především ve Vídni a v okolí. To proto, že její příslušníci byli málo činní v zemědělství, ale zato mnohem více jako výteční řemeslníci a obchodníci. V 19. a 20. století to pak byli také četní čestí a slovenští lékaři, vědci a umělci, kteří také založili světovou pověst Vídně. Dr. Kreisky popsal tento fenomén takto: "Vídňští Češi spoluutvářeli tvář Vídně a tím také obraz Rakouska tak jedinečným způsobem, že sotva znám jiný příklad na této starém kontinentě, který by podléhal podobnému integračnímu procesu národů."

Vítězné volebalové družstvo "Orla Vídeň xv", které získalo, putovní pohár "Menšinové rady"

Industrialisace a velkorysá výstavba říšského hlavního města na přelomu století působily přitažlivě na zástupy mladých lidí z českých zemí. Tito přistěhovalci, kteří zdomácněli ve velkoměstském prostředí a částečně také v chudších vrstvách, se stali brzy cílem vědomě řízené diskriminace a tak tomu zůstalo až do dneška.

Na vídeňské "kulturní" scéně, zvláště v odvětví "humor a kabaret", se to podtrhuje skoro denně - který by si ve svém programu "neutahoval" z těch "pém" (Böhmen). Ani v rozhlasu tomu není jinak. Naproti tomu však není v rozhlase ani v televizi ani jedno české nebo slovenské vysílání. O to častěji se však zpívají písničky posmívající se českému živlu.

Je však ještě povážlivější, přichází-li diskriminace ze státní strany! Tak byly v poslední době natočeny z příkazu ministerstva školství krátké filmy o menšinách v Rakousku pro školní televizi. Film o české menšině dopadl vysloveně negativně. Je plný predsudků, zkreslených faktů a polopravd. Namísto vzájemného porozumění mezi českou menšinou a ostatními Rakušany v minulosti a v přítomnosti, vyvolává se duch netolerance a šovinismu! Jak jinak se má rozumět následujícímu místu v tomto filmu: "Češi přišli do Vídně před první světovou válkou, trpěli se tu mezi oběma válkami; v druhé světové válce se měli vystěhovat, aby byla menší nouze o byty a nyní tu jsou ještě stále!" Také se "patřičně" zdůrazňuje, že Češi vždy náleželi k nejspodnějšímu společenskému vrstvě a neschází ani posměšná písnička na česká jména. Zato ale nepadne ani jedno slovo o významné úloze Čechů v odbojovém hnutí proti nacistické nadvládě nebo o tom, že mnohopříslušníků naší menšiny trpělo v koncentračních táborech a obětovalo svůj život pro svobodné a demokratické Rakousko. Nakonec vrcholí tento film zjištěním, že se česká menšina skládá již jen ze skupiny starých lidí. Mládež hledá domněle už jen německy mluvící společnost. Jinými slovy: problém této menšiny se prý během deseti let vyřídí sám". Masivní protesty Menšinové rady proti tomuto školnímu filmu odmítlo ministerstvo školství jako "neodůvodněné".

Rozhodující činitel pro existenci každé menšiny je školství. České školství ve Vídni, které má více než stoletou tradici, bojuje dnes o přežití. Pro mnohé žáky, kteří mají zvlášť dlouhou cestu k jediné české škole, kterou ještě máme ve Vídni, je to velké zatížení tělesné a pro jejich rodiče také finanční, protože ti nejmenší musí jet školními autobusy. V posledních letech mohly být získány - i když s námahou - subvence k částečnému krytí těchto výdajů.

Ale závažnějším problémem je diskriminace. Můžeme se divit, když mnoho českých rodičů - nemluvě vůbec o smíšených manželstvích - pošle své dítě do německé školy, aby je uchránili diskriminace? Právě diskriminace je jedna z podstatných příčin asimilace. Není třeba být hrdinou, jsme-li příslušníky národní většiny. Ale abychom se jako příslušníci menšiny trvale ubránili každé diskriminaci, ponižování a všem svodům asimilace, je však třeba určitého hrdinství. Především ale je třeba k hájení identity a k zajištění existence národnostní skupiny, aby panovala vážnost k lidským právům, což se u české a slovenské menšiny ve Vídni v smyslu závěrečných aktů konference o bezpečnosti a spolupráce bohužel neděje.

V tomto směru je proto také zaměřena prosba české a slovenské menšiny zástupcům států, kteří jsou přítomni na jmenované konferenci ve Vídni. (Das Menschenrecht)

Dva dopisy.

Když se vdávala maminka
(roku 1908):

Milovaný! Dnes píši poslední dopis. Ode dneška za týden už nebude třeba psát. Všechno už je hotovo - výbava, pile mých rukou a štědrost drahých rodičů, byla už odeslána do našeho bytu... Potěší Tě, až uvidíš, kolik dárků se nám sešlo. Budou to drahé památky na náš nejkrásnější den života. Maminka, chudáček, všechno prohlíží s očima plnými slz. A věř, i mně je do pláče, pomyslí-li, že opouštím útulný náš domov, kde jsem ztrávila tak krásná léta... Jen myšlenka na Tebe mně prací úsměv na rty. Svatební šaty obcházím s posvátnou úctou a dětskou radostí. Jsou jako krásná pohádka o víle-kouzelnici...

Budou to moje první hedvábné šaty... Ach, mnoho radostí je vloženo do mého srdce... a nejpětší mne čeká, až Ty, můj drahý, přijdeš, abys už nikdy neodešel...

S přelým polibkem

Tvoje Anuška.

Když se vdává dceruška
(roku 1934):

Milý Franto! Píši Ti dnes ve spěchu. Mám tolik starostí, že nevím, kde mně hlava stojí. Zítřka totiž jedu s partou na lyže. Škoda, že nemůžeš jeti s sebou... bude to hrozná legrace. Vrátime se asi za tři dny a tak snad budu mít ještě dosti času udělat poslední přípravy k té slavnostní komedii... Už aby to, hochu, bylo za námi... Víš, jde mi to všechno na nervy... Maminka stále chodí jako slzavé údolí a co chvíli mě mateřsky rozebírá... Jenomže, to víš, na mne to neplatí! Je mně docela na tom světě dobře a plakat se mně nechce. A abych řekla pravdu - těším se, že přijdu z domu a budu mít od té sekatury pokoj. Právě, co Ti píši, přinesli svatební šaty. Jsou ovšem skvělé, plečka na několik metrů, ale mně by se lépe líbila svatba v lyžařském dresu někde v horách, než jak si maminka vymýnila - u Ludmily s celou slávou a pompou.

No, aspoň přítelkyně budou mít co závidět! Jo, abych nezapomněla... Teta Anna poslala velkou bednu... vypadala velmi úctyhodně, ale když jsme ji otevřeli, myslela jsem, že se rozházím smíchy. Považ si - byl v ní ohromný podnos se sklenicemi na pivo a na každé sklenici je namalována část hradu Karlštejna... že jsi ji to, Franto, nerozmluvil - škoda peněz za takovou blbost... Kdyby byla dala něco užitečnějšího - třeba stříbrná pouzdra na cigarety, ale tohle...? Maminka mě má co držet, abych ji to neposlala zpátky.

Také mě zlobí, že výbava není ještě hotova. Všude se píše, že není co dělat a dodavatelé přece nemohou stačit. Je to trochu zbytečných starostí s takovou svatbou! Buď rád, že nejsi ženou -

Možná, že Ti ještě budu psát ze Špindlu... Jinak na shledanou až v ten náš kritický čtortek.

Pac a pus. Tvoje Ria.

Vážení čtenáři! K tomuto číslu "Věstníku" přikládáme složenku s prosbou o dobrovolný dar na tiskový fond našeho listu, který stále ještě existuje jen z Vašich příspěvků a neplacené práce našich pracovníků - Nedostáváme žádnou subvenci. Srdečné díky za dosavadní podporu!

**Celomenšinový
reprezentační
ples
se koná v sobotu
30. ledna 1988
v Hübnerově
Kursalonu**

Tiché kroky utichly. Ruka opatrně stiskla klíku, do temné místnosti vklouzla mužská postava a přikradla se k lůžku. Náhle zaslechl její vášnivý hlas:

"Same, nerozsvěcuj. Nechci už vidět tvou tvář! Vím vše! O Miriam, o Stelle, o všech! Nechci už být tvou snoubenkou! Nedopustím, aby sis hrál s mým citem - ne!"

Rita ztišila hlas: "Miluji tě a budu tě stále milovat. Ale odpustit ti nemohu. Mezi námi je konec!"

Znovu se odmlčela a vzlykla: "Teď chápu, proč jsi mě v poslední době zahrnoval tolika šperky! Špatné svědomí, že? Ale já se koupit nedám. Všechny tvé jiddašské šperky leží na nočním stolku. Vezmi si je a odejdi. Ať zmizí všechno...co mi připomíná naši velkou lásku...můj velkou lásku! S Bohem navědy!" Pak se Rita otočila na lůžku a ukázala temné postavě zdá. Muž zahušel nesrozumitelná slova, pak přistoupil k nočnímu stolku, shrábl šperky a rychle opustil místnost. Za několik vteřin se hlučně zavřely dveře hlavního vchodu. Na nejbližším rohu se lupič zastavil.

"To byla ale snadná práce. Zřejmě mě považovala za svého nevěrného snoubence! A já měl v pohotovosti i svůj zabiták," poklepal si na kapsu. Pak zmizel za rohem.

V osamělé vilce stála u okna slavná herečka. Chvěla se dosud strachem.

"Muselo to se stát právě teď, kdy je pryč služka i šofér!" Po chvíli se uklidnila a tiše se zasmála:

"Ten se bude divit, až zjistí, že šperky jsou falešné - jen pro hru v divadle...."

N.P. Aengler

V SOBOTU 5.prosince 1987 ve 20 HODIN

MIKULÁŠSKÝ VEČÍREK

v naší klubovně
1030 Vídeň, Rennweg 63a

NEZAPOMEŇTE NA DÁRKY !!

V SOBOTU 19.prosince 1987 ve 20 HODIN

VÁNOČNÍ ÚVAHA

v naší klubovně
1030 Vídeň, Rennweg 63a

Výbor
VII. odbor JSM

pořád připraví
naše mládež

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ II. Cvičení každý čtvrtek od 19 do 21 hodin, Vídeň II. Blumauergasse číslo 21. – Úřední hodiny tamtéž po dobu cvičení.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchsbauergasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna (tamtéž) půjčuje každou první středu v měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefonické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvičíme každé úterý od 18 do 21 hodin v Zinkgasse číslo 12.

Mikulášské odpoledne s nadílkou žactva v sobotu 5. prosince 1987 v Pelzgasse 17. – Začátek v 16 hodin.

Tiskový Šotek řádlil v posledním čísle, vypadlo z řádky:.... doprovodili naši dlouholetou čl.IV.odb.JSM z XX. okr.Františku Valsovou.....

MAŠKARNÍ PLES
ORLA XV. se
koná v sobotu
13. února 1988
v Pelzgasse 17.

DĚTSKÉ ODPOLEDNE
"V POHÁDKOVÉ ŘÍŠI"
se koná tamtéž v ne-
děli 14. února 1988

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém kostele na Rennwegu číslo 63 v 7 hodin a v 10 hodin mše svatá s proslovem.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.: Každou neděli a každý svátek v 7.45 hod. mše svatá v klášterní kapli ve Fünfhausegasse, Vídeň XV.

X. ODBOR JSM VÍDEŇ IX.: Každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci v 9 hodin mše svatá u sv. Kanisia, Vídeň IX.

UPOZORNĚNÍ: Každou třetí neděli v měsíci v 10 hodin mládežnická mše svatá s rytmičnými písněmi v českém kostele Vídeň III., Rennweg číslo 63.

MARIA AM GESTADE. Bohoslužby každou neděli a zasvěcený svátek v 8.10 s promluvou a v 11 hodin dopoledne u Otců redemptoristů 1010 Vídeň, Na Nábřeží.

KATOLICKÝ KLUB P. Josefa Novotného, 1. okres, Seitzergasse 5., IV. patro: otevřeno středa a pátek od 17 do 21.30 hodin, v neděli od 9 do 11 hodin. Každý první pátek v měsíci mše svatá v kapli sv. Stanislava od 19 hodin, 1. okres, Kurrentgasse 2.

Cestnému členu a dlouholetému
náčelníkovi, bratru

AUGUSTINŮ SVOBODOVI

k 80. narozeninám zdraví a Boží
požehnání přeje cvičící členstvo a
rada

Jednoty Orla Vídeň XV.

Své milé sestře

MARIÍ KELBLEROVÉ

k narozeninám hojnost Božího
požehnání přeje

Jednota Orla Vídeň XV.

V A N O C E V Č E S K Ě M K O S T E L E

Vídeň III., Rennweg číslo 63

24. PROSINCE - čtvrtek - Štědrý večer : "Půlnoční" mše svatá
ve 22 hod. Zpívá chrámový sbor Rybovu mši.

25. PROSINCE - pátek - Slavnost Narození Páně - Boží hod vánoční
slavná mše svatá v 10 hod. Všichni zpíváme české
koledy.

26. PROSINCE - sobota - Svátek sv. Štěpána : mše svatá v 10 hod.
Mládež zpívá koledy.

31. PROSINCE - čtvrtek - Poslední den občanského roku : Děkovná
pobožnost se slavnostním požehnáním v 18 hod.

1. LEDNA - pátek - Slavnost Matky Boží, Panny Marie : slavná
mše svatá v 10 hod.

6. LEDNA - středa - Slavnost Zjevení Páně - Svátek Tří Králů :
v 10 hod. slavná mše svatá s promluvou P.Prof.
Přerovského. Zpívá chrámový sbor Rybovu mši.
Zahajujeme rok "Don Bosko 88".

Herausgeber, Verleger (Medieninhaber), Redaktion: Tschechoslow.Volksver-
einigung in Österreich. Verlags- und Herstellungsort: Wien. Gemeinsame
Adresse: 1150 Wien, Pelzgasse 17. Verlagspostamt 1150 Wien.Mitteilungs-
blatt der Tschechoslowakischen Volksvereinigung, - PSK-Konto Nr.7509.267.